

Biskop vil give Darwin modspil

Af Ole Larsen

Siden Charles Darwin i 1859 præsenterede sin teori om arternes oprindelse, har den engelske naturforsker nærmest haft patent på at udtale sig om verdens tilblivelse i den danske folkeskole.

Tilfældighed eller design?

Men nu rejses der pludselig krav om en mere nuanceret og kritisk tilgang til Darwins lære. Og flere, både videnskabsfolk, teologer og lægfolk, argumenterer for, at teorien om intelligent design bør præsenteres som et alternativ til evolutionsteorien for fremtidens elever.

- Det er ensrettende og fordummende, at folkeskolen præsenterer evolutionsteorien som den eneste teori om verdens tilblivelse, og da vi er et kristent land, er det kun naturligt, at man i biologi inddrager intelligent design som en alternativ forklaring, siger valgmenighedspræst Robert Bladt fra Fjellerup til Jyllands-Posten.

Teorien om intelligent design hævder ikke, at Gud har skabt verden. Teorien konstaterer blot, at naturen er så kompleks, at en række dyrearter umuligt kan være opstået tilfældigt over tid. Derfor må der nødvendigvis stå en intelligent kraft bag verdens tilblivelse. Hvem eller hvad den intelligente designer er, svarer teorien ikke på, og derfor accepteres den i stigende grad af ikke-religiøse videnskabsfolk.

Også Viborgs biskop Karsten Nissen slår til lyd for, at folkeskolen åbner dørene for teorien om intelligent design uden at gå på kompromis med videnskabeligheden.

Ikke en tilfældighed

- Skolen skal ikke fortælle eleverne, at evolutionsteorien udelukker, at intelligente mennesker kan tro på Gud. Det er derimod relevant at sige i biologi-timerne, at nogle videnskabsfolk har skabt tvivl om darwinismen og fundet en anden vej, som de mener er farbar. Det må være skolens fornemste opgave at give eleverne en baggrund for selv at tage stilling, siger biskoppen til Jyllands-Posten.

- Troen på, at vi ikke nedstammer fra aberne, men at Gud har skabt mennesket i sit billede, er et afgørende spørgsmål for kristendommen. Vi er ikke opstået ved en tilfældighed, fastslår biskoppen.

Teorien, der aldrig er bevist

Selv om evolutions-teorien aldrig er bevist, fremlægges den ofte som fakta

Af Henri Nissen

Det er en stor overraskelse for de fleste, at udviklingslæren slet ikke er bevist. I skoler, tv-programmer, bøger osv. fremlægges den nemlig, som om den var ren fakta.

Men både Darwins forældede teorier om, at mennesket skulle være udviklet fra aberne, og de senere tilpasninger af teorien bygger på antagelser. Det ER teorier, slet og ret.

Det lyder ellers så imponerende, når man f.eks. fortæller, at dinosaurerne levede for 65 millioner år siden. Sandheden er, at det aner man intet om. Lige så lidt som man véd, hvornår de første mennesker levede. Det er kun teorier.

Som regel daterer man fossile fund efter, hvilket geologisk jordlag de findes i. Det bygger også på en teori. Nemlig teorien om, at disse geologiske lag er dannet gennem milliarder af års „udvikling“. Indtil 1700-tallet gik man ellers ud fra, at de geologiske lag var dannet ved bundfældning fra den store syndflod, som næsten alle verdens kulturer fortæller om.

Men i et oprør imod kirken og Bibelen fremkom den skotske sagfører Lyell i 1800-tallet med teorien om, at der aldrig havde været en sådan (eller andre) katastrofer. Alt var udviklet i samme umærkelige tempo, som vi nu (ikke) kan iagttage.

Senere har evolutions-tilhængerne indrømmet, at der HAR været flere enorme katastrofer. Og studerer man de gamle kilder, er der heller næppe tvivl om, at der har været en enorm syndflods-oversvømmelse. (Læs blot dokumentationen i min bog: „Noahs Ark - fundet igen?“ Forlaget Scandinavia 2005.)

Men sådan bruges to ubeviste teorier til at bekræfte hinanden...! Det er fint nok med teorier. Men giv plads til flere.

Den nyeste forskning om „intelligent design“ tyder på, at naturen omkring os er alt andet end tilfældig. Der er et mønster i den, som ikke kan være tilfældigt.

Der er en intelligent kraft bagved.

Hvem designede mon fuglen?

Udviklings-teorien om, at mennesker og dyr har udviklet sig tilfældigt, er utroværdig. Tværtimod tyder alt på, at der ligger et intelligent design bagved...

En af skaberværkets mest eventyrlige skabninger er fuglen.

Somme tider hører man sanglærken på den blå sommerhimmel uden at kunne opdage den. Eller man hører de skrigende mursejlere suse omkring hushjørnet. Når havet er oprørt af stormen svæver de store måger op mod vinden og trodser naturens kræfter. Yndefuldhed finder vi hos den lille kolibri - som "hænger" helt stille foran en blomst, mens den stikker sit lange næb ind og høster den søde nektar, der er skjult i blomsten.

Med udgangspunkt i denne artikels overskrift, "Hvem designede fuglen?", vil tilhængere af Darwin uden tøven sige: absolut ingen! Kun tilfældigheder gennem millioner af år. Det underbygges meget tydeligt, når darwinismen sælger sine tvivlsomme teorier - som hér på en skolehjemmeside på Internettet kaldet Vingslag:

"For 250 millioner år siden var der ingen mennesker på jorden. Dengang herskede krybdyrene. Dinosaurer var krybdyr ligesom de nulevende krybdyr, for eksempel krokodiller og firben. Man mener, at fuglene udviklede sig langsomt fra krybdyrene. Men hvordan blev et krybdyr til en fugl? Det skete ikke fra den ene dag til den anden, måske tog det 100.000 år. Men langsomt fik nogle af krybdyrene flere og flere af de træk, vi kender hos fugle i dag - vinger, fjer og næb. De første fuglelignende væsner var dårlige til at flyve. De kravlede op i træerne og kastede sig ud fra en gren. Først senere blev fuglene i stand til at lette fra jorden".

Af Simon Sørensen
Udgiver af Naturbladet

Men skal vi tro udviklingslæren? Fuglens opbygning og design og tilmed sans for navigering under træk peger direkte væk fra en lang udviklings-proces. Samtidig styrker det skabelsestanken. Nej, udviklingsteorien er i vanskeligheder. For uanset hvor begejstret den prøver at sælge sine teorier, er der et eller andet i naturen, der bliver stående og siger nej! Tag eksempelvis en havmåge. Hvor lang tid ville det tage at frembringe en havmåge ved en udviklingsproces - hvis det i det hele taget kan lade sig gøre?

Cellens opbygning

Moderne viden om cellens opbygning med gener, proteiner og aminosyrer har givet udviklingslæren mange vanskeligheder. Det er nemlig sådan, at "livets kerne" i cellerne er nøje programmeret for at kunne fungere.

Hvis tilfældighederne selv skulle finde sammensætningen af bare én levende celle, viser beregninger, at det ville tage 100.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000 år blot at frembringe en havmåge. Og hvad så med et menneske?

Darwins dilemma

Videnskaben er i den forbindelse dybt uvidenskabelig, når det gælder selverkendelse. Hvorfor det

heller ikke er uden grund, at vor tids forskere er begyndt at "undre" sig over livets gåde. Som en meget kendt dansk hjerneforsker netop har sagt: "Det er latterligt, så lidt vi ved om vores egen hjerne!" At det moderne menneske kun bliver dummere, desto mere man udforsker, fortæller langt mere om den almægtige skaber end om din og min viden.

Grundlæggende véd vi også, at de genetiske muligheder kun begrænser sig til variationer inden for de enkelte arter.

Chancen for, at fuglen med sit design og flyvefærdige evner skulle nedstamme fra krybdyrene, er derfor lig nul. Det kan simpelthen ikke lade sig gøre med det genetiske materiale, der er til stede. Det sandsynlige ligger lige fremme. At fuglene engang må være skabt af en levende skaber, ligesom det står beskrevet i 1. Mosebog.

En født flyver

Fuglene er skabninger, som virkelig har "vind i sejlene." De behersker luften og findes overalt på hele jorden. Selv i Arktis og på de fjerne øde øer. De lever i højder på mere end 8000 meter i Himalayabjergene. Mere end 10.000 forskellige fuglearter er repræsenteret lige fra de allermindste kolibrier på få gram til de store ørne og hurtigtløbende strudse. På trods af deres forskelle lægger de alle æg, det ville nemlig være upraktisk, hvis de skulle bære deres voksende unger inde i kroppen, som pattedyrene gør. Rugetiden, den tid det tager for en unge at vokse inde i ægget og bryde ud af det, varierer fra omkring 10-12 dage hos de små fugle og helt op til 84 dage hos albatrossen.

Genial konstruktion

Når man bygger en flyvemaskine, må man gøre det med meget stor nøjagtighed. Vingernes form og konstruktion, halens udformning og motorernes placering. Og naturligvis skal vægten sammen med alt det andet afpasses nøje. Men tænk; den lille spurv i baghaven er konstrueret med endnu større nøjagtighed - til at flyve!

Men hvad er en ubetydelig spurv, vil de fleste sige. På Kristi tid kunne man købe to af dem for én skilling. Dog er den ikke mindre betydningsfuld, end at Jesus sagde, at ikke én af dem falder til jorden, uden at Gud er med i det! Det er kærlighed, og det er omsorg. At en kærlig Gud bryder sig om en ubetydelig spurv! Men allerede længe før var spurven genstand for større opmærksomhed, for det synes som om, at Gud var lige så omhyggelig, da han konstruerede spurven, som da han skabte resten af verden.

Nu var det slet ikke meningen, at spurven skulle falde til jorden, den var skabt til at flyve, akkurat ligesom alle andre fugle. Dog med undtagelse af pingvinen og strudsen. De mestrer til gengæld andre discipliner i svømning og hurtigløb.

Anatomien hos fuglene adskiller sig væsentlig fra andre skabninger: pattedyr, krybdyr og mennesker. I forhold til mennesket, hvor brystmusklerne udgør under én procent af legemsvægten, udgør den hos fuglene 30 procent af legemsvægten. Fuglens knogler i skuldre og vinger er meget lette og kontrolleres af brystmusklerne. Men også resten af knoglerne er lette og hule, hvilket giver fuglen en stor fordel. Skønt fregatfuglen har et vingefang på to meter, vejer dens knogler kun 130 gram - mindre end alle fuglens fjer tilsammen.

Fuglene behøver en stor mængde energi, når de flyver. Også det har Skaberen tilsyneladende været opmærksom på.

Fugle har en højere legems-temperatur end andre skabninger, og samtidig et godt fordøjelsessystem og en hurtig blodcirkulation. Det sætter fuglen i stand til at udnytte en større del af energien i føden, den spiser. Hjejlen er et glimrende eksempel på fuglens "økonomiflyvning".

Den trækker mange tusinde kilometer over havet fra Labrador til det indre af Sydamerika uden at tabe sig mere end 60 gram på hele turen. Skulle en flyvemaskine være lige så effektiv som hjejlen, skulle den flyve 500 km på under 10 liter brændstof.

En effektiv udnyttelse af energien i føden og lette og smidige knogler er nødvendige for fuglene. Det

er også nødvendigt med et skarpt og godt syn. Heller ikke dér er noget overladt til tilfældighederne. Hos visse rovfugle er synet op til 10 gange skarpere end menneskets. I et falkeøjeblik rummer nethindens mest følsomme del op til 1,5 millioner synsceller. Til sammenligning har mennesket kun 200.000 synsceller samme sted. Derved kan falke øjet skelne små detaljer på lang afstand.

En fantastisk fjerdragt

Fjerdragten hos fuglene er konstrueret på en fantastisk måde. Den er konstrueret således, at den giver beskyttelse mod varme og kulde, yder ventilation og er med til at gøre fuglen strømlin. Under fuglens flugt ændrer den mindste forandring af fjers stilling luftstrømmene, så den udnyttes bedst muligt.

En fjers struktur er helt unik og velkonstrueret. Faktisk kan ingen menneskefabrikerede produkter matche en fjers styrke i forhold til vægten. Den lette fjer er således konstrueret med stor styrke. Man vil samtidig beundre opbygningen, hvis man ser en fjer forstørret adskillige gange. Så forstår man for alvor skaberens kendskab til design og visdom. Vingefjeren på en måge består af mere end én million dele. Op ad det stive flerskaft findes på begge sider riller med trådformede stråler, som udgør fjers flade faner.

Som regel er der flere hundrede i hver fane, og de holdes sammen af bittesmå bistråler, som igen er forsynet med bittesmå kroge.

Faktisk kan man kalde systemet en lynlås på den måde, det fungerer, bare meget mere komplekst. Går en af dem op, lukker fuglen den igen, når den pudser sig.

På denne måde bliver der aldrig uorden i fjerdragten og den enkelte fjer.

Når man ser en fugl flyve, tænker man næppe over, hvor underfuld den er skabt. Vingefjere tjener til fuglens opdrift, mens halefjere fungerer som balance- og bremseklapper, ligesom man kender fra den moderne flyvemaskine. Og endnu mere fantastisk er det, at der er placeret nerver i huden tæt op til hver enkelt svingfjers fjerpose, og gør dem til en slags "føleorganer".

De meddeler hver fjers nøjagtige stilling til rygmarvens refleksbuer, der igen dirigerer løbende ændringer og finindstillinger af mere end 12.000 bittesmå muskler, der er fæstnet til fjerrødderne!

Men det stopper ikke her. Forskerne fortæller, at fuglens præcise kropstilling registreres af små halvnunder gange i det indre øre, som videregiver de skiftende positioner til lillehjernen — er dette skaberkunst? Og jo større fuglen er, desto langsommere er vingeslagene. F.eks. en kolibri, den bevæger vingerne mellem 45 og 55 gange i sekundet. En fiskehejre kun 2 gange i sekundet.

Fuglen som en flyvende skabning er unik og fantastisk. Kunne man bortvise visdommen og det gennemtænkte design, kunne man også bortvise en intelligent skaber bag disse vidunderlige fugle. Men hvad enten det er en lille spurv eller kolibri, en ørn eller grib, så er de født til at flyve. De er komplet udstyret og simpelt skabt til at flyve!

Skaberen taler

Gennem sit skaberværk taler Skaberen til dig og mig. Vi ser Hans ufattelige storhed folde sig ud overalt i naturen.

Og der er ingen undtagelse. Om det er vinden eller solen, liljen eller markvalmuen. Oplader vi vores sind og tanker og vender os ind for Skaberen, går ud og lytter, dufter og ser og føler på naturen, er det, at der fornemmes en skaberkraft bag.

Det var derfor ikke tilfældigt, at Gud lod Job udfordre på dette, ikke for at ydmyge Job eller ringeagte ham.

Men Gud ønskede at få hele æren og ikke lade nogen tvivl tilbage om, hvem skaberværkets herre var. Så udfordrede Gud Job og sagde: "Hvor var du da jeg grundlagde jorden? Fortæl det, hvis du har

forstand til det! Hvem bestemte dens mål - det ved du vel?

Hvem spændte målesnoren ud over den? Hvor blev dens fodstykker sat ned, og hvem lagde dens hjørnestejn, mens alle morgenstjerner jublede, og alle Gudssønner råbte af? Hvem spærrede havet inde bag porte, da det brød ud af moderlivet, dengang jeg gav det skylaget til klædning og de mørke skyer til Job, da jeg afstak en grænse for det og indsatte port og slå og sagde: Hertil må du komme, og ikke længere, her standser dine stolte bølger"]obs Bog 38 4-11.

Fuglene i Bibelen

Talrige steder i Bibelen nævnes eller omtales fuglene. Over 25 fuglearter nævnes og omtales over 120 gange gennem det gamle og

det nye testamente. Det vidner om fuglenes betydning og udbredelse på Bibelens tid. Fugle der er nævnt i Bibelen er bl.a.: Due, falk, fiskepelikan, glente, grib, gås, havørn, hejre, hærfugl, høg, høne, lammegrib, måge, pelikan, påfugl, ravn, rørdrum, stork, struds, trane, turteldue, ugle, vagtel og ørn. I de bibelske lande er fuglelivet rigt, både med antal af arter og antallet af hver art. Ifølge bibelen var forholdet det samme i gammel tid, måske endda med en større mangfoldighed. I ældre tid holdt israelitterne ikke andet fjerkræ end duer. Kun i mindre udstrækning havde de fjerkræ som husdyr, indtil de senere mødte mederne og perserne. Dem lærte de hønseavl af, og på Jesu tid var det helt almindeligt i Palæstina. Spurvene blev fanget til føde og til at sælges, men var ikke så almindelige dengang som nu.

Det er interessant, at Bibelen omtaler storken som en trækfugl, storkens trækrute går netop over Palæstina om efteråret.

Det ansføres i Jeremias 8:7: "En dog storken på himlen ved, når tiden er inde; dum og svalen og drysser passer selv tiden, når de skal komme. Mit folk ved ikke, hvad Herren har krav på.

Desuden tales der i Gammel Testamente om en slags fuglefangst med net eller snarer. "Vort liv blev reddet fra fuglefængernes fælde.

"Salme 124:7. "...indtil pilen gennemborer dens lever; som en fugl flyver i falden uden at vide, at det gælder dens liv"

Ordsprogene 7:23.